

ARCHIV VYMÍRÁNÍ PANDEMIE

A.G.
RIDDLE

AUTOR MEZINÁRODNÍHO BESTSELLERU
ATLANTSKÝ GEN

A . G .
R I D D L E
P A N D E M I E

A.G.
RIDDLE
PANDEMIE

ARCHIV VYMÍRÁNÍ

ARGO

Přeložila Daniela Orlando

© Argo, 2018

Copyright © 2017 by A. G. Riddle

Translation © Daniela Orlando, 2018

Cover Art © Damon Freeman, 2017

ISBN 978-80-257-2613-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2726-3 (e-kniha)

Tento román je věnován skupině hrdinů, o nichž se málokdy mluví. Při hurikánech a dalších přírodních pohromách se objevují na scéně jako jedni z prvních a odcházejí mezi posledními. Působí na celém světě ve válkou zmítaných oblastech, ale beze zbraní, kterými by se mohli bránit. Právě teď nasazují životy v boji s hrozbami, které se dotýkají každého člověka ve všech státech světa.

Žijí mezi námi – jsou to naši sousedé, přátelé a příbuzní. Jde o pracovníky a pracovnice státního zdravotnictví v USA i ostatních zemích. Jejich hrdinské činy mi byly velkou inspirací při shromažďování podkladů pro tento román. To oni jsou pravými hrdiny příběhů, jako je Pandemie.

POZNÁMKA K FAKTŮM A FIKCI

Pandemie je literatura faktu i fikce. Pokusil jsem se v ní zachytit reakce agentury amerického ministerstva zdravotnictví a Světové zdravotnické organizace na vypuknutí smrtící nemoci v Africe tak věrně, jak jen to v beletrii jde. Podílelo se na ní několik odborníků z příslušných oborů. Veškeré chyby jsou však výhradně mým dílem.

Vědecká rovina *Pandemie* se z velké části opírá o reálné poznatky. Zejména výzkum bakteriofágu M13 a glykoproteinu GP3 se zakládá bez výjimky na faktech. Léčebné postupy vyvinuté na základě bakteriofágu M13 a glykoproteinu GP3 jsou nyní ve fázi klinických pokusů, kde vykazují velmi slibné výsledky při léčbě Alzheimerovy choroby, Parkinsonovy nemoci a amyloidních poruch.

Na mých webových stránkách (agriddle.com) najdete kromě shrnutí faktických a smyšlených pasáží i další dodatky k *Pandemii*.

Díky, že jste se do téhle knihy začetli.

– Gerry

PROLOG

Kutr pobřežní stráže Spojených států amerických pročesával Severní ledový oceán už tři měsíce, přestože nikdo z posádky nevěděl, po čem vlastně pátrají. V posledním přístavu přibyl na palubu ledoborce *Healy* třicetičlenný výzkumný tým a tucet beden s nějakými prapodivnými přístroji. Posádka se nedozvěděla nic o svých hostech ani o tajemném vybavení. Pod přídí loď se den co den lámal a drolil led a muži i ženy na palubě lodi vykonávali své povinnosti v nařízeném rádiovém klidu.

Utajení a jednotvárnost každodenní rutiny inspirovaly posádku k neutuchající záplavě fám. Nové domněnky padaly u jídla i v době pracovního klidu, při hraní šachů, karet i videoher. Nejlepší odhad zněl, že pátrají po ponorce nebo potopeném vojenském plavidle – nejspíš americkém nebo možná ruském –, případně po nákladní lodi převážející nějakou nebezpečnou látku. Několik členů posádky bylo přesvědčeno, že hledají bojové jaderné hlavice odpálené před mnoha desetiletími v rámci studené války a sestřelené nad Severním ledovým oceánem.

Telefon na stěně u kapitánova lůžka zazvonil ve čtyři ráno anchorage-ského času. Kapitán ho zvedl, ani nerozsvítil světlo.

„Miller.“

„Zastavte loď, kapitáne. Našli jsme to.“ Vedoucí výzkumného týmu doktor Hans Emmerich bez dalšího slova zavěsil.

Kapitán Walter Miller se spojil s můstkem a vydal povel k zastavení, pak se rychle oblékl a vyrazil k hlavní badatelně. Byl stejně jako zbytek posádky zvědavý, co se z toho vyklube. V první řadě ho však zajímalo, jestli to, co se pod nimi nachází, neohrožuje životy sto sedmnácti mužů a žen sloužících na jeho lodi.

U průlezu pokynul hlídce a protáhl se dovnitř. Před hradbou monitorů se hádal tucet vědců. Zamířil k nim a cestou zamžoural na obrazovky ukazující kamenité mořské dno zalité zelenou září. Na prostředním z několika záběrů byl vidět protáhlý tmavý předmět.

„Kapitáne.“ Hlas doktora Emmericha byl jako šňůra, která Millera odmítala pustit dál. „Bohužel máme zrovna obzvlášť napilno.“ Emmerich mu zastoupil cestu ve snaze odehnat důstojníka pobřežní stráže od monitorů, ale Miller necouvl ani o krok.

„Jdu se podívat, jestli můžeme nějak pomoci.“

„Umíme si poradit sami, kapitáne. Udržujte prosím stávající pozici – a rádiový klid.“

Miller mávl rukou k monitorům. „Takže jste pátrali po ponorce.“

Emmerich neřekl ani slovo.

„Je americká? Ruská?“

„Domníváme se, že jde o plavidlo pod... nadnárodním patronátem.“

Miller přimhouřil oči. Uvažoval, co to může znamenat.

„A teď už mě musíte omluvit, kapitáne. Máme před sebou spoustu práce. Brzy spustíme batyskaf.“

Miller přikývl. „Rozumím. Hodně štěstí, doktore.“

Jakmile kapitán odešel, Emmerich postavil ke dveřím dvojici mladších vědců. „Už sem nikoho dalšího nepouštějte.“

Pak se posadil k počítačovému terminálu a poslal zašifrovaný e-mail.

Lokalizován pravděpodobný vrak výzkumného plavidla Beagle. Zahájeno prohledávání. Přikládám souřadnice a první snímky.

Třicet minut nato už doktor Emmerich se třemi dalšími vědci seděl v batyskafu klesajícím na dno oceánu.

Na druhém konci světa zatím nákladní loď *Kentaro Maru* křižovala u somálského pobřeží Indický oceán.

V zasedací místnosti vedle kapitánského můstku se celé odpoledne hádali dva muži. Členové posádky sebou každou chvíli trhli, když k nim dolehlo jejich povykování.

Z můstku vyšel strážní důstojník, který rozpačitě zatukal na dveře. Muži uvnitř si ho nevšíмали a dál jeden na druhého ječeli.

Zatukal znovu.

Ticho.

Ztěžka polkl a otevřel dveře.

Za velkým konferenčním stolem stál dlouhán, který se jmenoval Conner McClain. Jeho nehezky zjizvená tvář vypadala s hněvivým výrazem ještě odpudivěji. Mluvil rychle, s australským přízvukem, a jeho hlas neměl daleko ke křiku.

„Už jen kvůli vám doufám, že nesete nějakou šokující zprávu, poručíku.“

„Američani objevili *Beagle*, pane.“

„Jak?“

„Využívají nové mapovací tech–“

„Mají letadlo, ponorku, nebo loď?“

„Loď. *Healy*. Ledoborec pobřežní stráže Spojených států. Ale chystají se spustit batyskaf.“

„Už vědí, co *Beagle* veze?“

„To nevíme. Zřejmě ne.“

„Výborně. Potopte ten ledoborec.“

V tu chvíli se do hovoru vmísil jeho společník. „Nedělej to, Connere.“

„Nemáme na vybranou.“

„Máme. Je to příležitost.“

„Příležitost k čemu?“

„Ukázat světu, co je na palubě *Beaglu*.“

Conner se otočil k mladému lodnímu důstojníkovi. „Dostal jste rozkazy, poručíku. Odchod.“

Jakmile se zavřely dveře, dodal potichu k druhému muži přítomnému v zasedací místnosti: „Schyluje se k nejdůležitější události v dějinách lidstva. Přece nedovolíme barbarským hordám, aby o ní *hlasovaly*.“

Doktor Hans Emmerich tajil dech, když se vstupní průlez malé ponorky otvíral.

Doktor Peter Finch za ním upíral pohled na displej laptopu. „Všechno je v pořádku. Uzávěr je neporušený.“

„Radiace?“

„Zanedbatelná.“

Emmerich se zbylými třemi vědci sestoupil po žebříku k lodi. Bílé paprsky ze světelných diod v jejich přilbách se prořezávaly temnou hrobkou,

když postupovali stísněnými chodbami – pomalu, aby se o něco nezachytili. Každá trhlina ve skafandru mohla být smrtící.

Na můstku pak Emmerich namířil přilbové světlo na bronzovou nástěnnou plaketu. „Prométhee, tady Alfa jedna. Jste na příjmu?“

„Rozumím, Alfo jedna, chytáme audio i video,“ ozval se okamžitě jeden z vědců na palubě ledoborce.

Na plaketě stálo:

RSV *Beagle*

Hongkong

1. května 1965

Ordo ab Chao

Emmerich vyšel z můstku a pustil se do pátrání po kapitánské kajutě. S trochou štěstí tam bude uložený lodní deník, který konečně odhalí, kam se *Beagle* plavil a co jeho posádka objevila. Jestli se nemýlí, nachází se na lodi důkaz vědeckého objevu, který jednou provždy změní běh lidských dějin.

V Emmerichově sluchátku zapraskal hlas doktora Finche. „Alfo jedna, tady Alfa dvě, přepínám.“

„Rozumím, Alfo dvě.“

„Došli jsme k laboratoři. Máme vstoupit?“

„Souhlas, Alfo dvě. Buďte opatrní.“

Emmerich se zastavil v tmavé chodbě a čekal.

„Alfo jedna, máme tady dvě vyšetřovny s kovovými stoly o délce přibližně tři metry. Místnosti jsou biologicky odizolované. Zbytek prostoru zabírají dlouhé řady nějakých zásobníků, něco jako bezpečnostní schránky v trezoru. Máme jeden z nich otevřít?“

„Zamítá se, Alfo dvě,“ pospíšil si s odpovědí Emmerich. „Jsou očíslované?“

„Ano.“

„Musíme najít soupis inventáře.“

„Moment. Na každém z těch zásobníků je kovový kotouč.“ Odmlka. „Kotouče zakrývají hledáčky, kterými je vidět dovnitř. V tomhle jsou kosti. Lidské. Ne, počkat. Ty nemůžou být lidské.“

V tu chvíli se ozval další výzkumník. „V tomhle je nějaký savec, kočkovitá šelma. Druh neznámý. Museli ji zamrazit zaživa. Pořád ještě je v ledu.“

K Emmerichovi doléhalo cvakání odsunovaných a zasunovaných kovových kotoučků připomínající závěrku fotoaparátu.

„Alfo jedna, to musíte vidět. Tady dole je to hotová Noemova archa.“

Emmerich se začal pomalu šourat stísněnou chodbou, opatrně, aby si nenatrl skafandr. „Prométhee, tady Alfa jedna. Nahráváte video- a audiozáznam od Alfy dvě, tři a čtyři?“

Když neobdržel odpověď, zastavil se. „Prométhee, tady Alfa jedna, přepínám.“

Nedovolal se napodruhé ani napotřetí. Pak uslyšel hlasité zadunění a podlaha pod ním se roztřásla.

„Prométhee?“

DEN PRVNÍ

**320 INFIKOVANÝCH
0 MRTVÝCH**

KAPITOLA 1

Doktor Elim Kibet seděl v bělostné ordinaci a díval se, jak nad skalnatou krajinou severovýchodní Keni vychází slunce. Manderská poliklinika byla sešlá instituce v jednom z nejzchudlejších koutů světa, jejímž řízením byl nedávno pověřen. Někdo by to v jeho postavení považoval za břemeno. On to považoval za čest.

Ticho za zavřenými dveřmi ordinace prořízl křik. Chodbou se rozlehl dusot kroků a nějaká sestra vykřikla: „Honem, doktore!“

Nemohlo být pochyb o tom, kterého doktora volá – kromě Elima Kibeta tady už žádný lékař nezůstal. Všichni ostatní odešli po teroristických útocích. Značná část ošetřujícího personálu je následovala. Vláda zamítla venkovské nemocnici žádost o ozbrojenou ostrahu. Navíc nedodržela smlouvu o včasné výplatě spravedlivých mezd pro pracovníky ve zdravotnictví, což vedlo k dalšímu hromadnému úprku zaměstnanců ze zchátralého zdravotního střediska. Nemocnice momentálně fungovala jen se základním personálem. Zbylí členové osazenstva buď neměli kam jít, nebo byli své práci tak oddáni, že se nedokázali přimět k odchodu. Nebo, jako v případě Elima Kibeta, obojí.

Oblékl si bílý plášť a rozběhl se chodbou po zvuku.

Mandera patřila mezi nejchudší správní obvody Keni. Příjem na hlavu tady činil dvě stě šedesát sedm amerických dolarů, tedy necelých pětasedmdesát centů na den. Zapadlé městečko protkané prašnými ulicemi leželo na pomezí tří států – Keni, Somálska a Etiopie. Obyvatelé Mandery přežívali, jak se dalo, často měli co dělat, aby se vůbec uživilí, a brali za vděk každou zábavu, která se naskytla. Byl to kraj oplývající závratnou krásou a nevýslovnou brutalitou.

K manderskému koloritu neodmyslitelně patřily nejsmrtelejší nemoci světa, které tady však nebyly ani zdaleka nejnebezpečnějším faktorem. Zdejší vesnice i státní infrastrukturu často napadala islámská teroristická skupina aš-Šabáb spřízněná s al-Káidou. Bezcitnost jejích členů dosahovala enormních rozměrů. Ozbrojenci z aš-Šabábu před necelým rokem zastavili

u Mandery autobus a nařídili všem muslimským cestujícím, aby si vystoupili. Cestující odmítli, a místo toho se shlukli kolem křesťanských pasažérů. Ozbrojenci je všechny odvěkli z autobusu, postavili muslimy i křesťany do řady a postříleli je. Toho dne zemřelo sedmatřicet lidí.

To byla Elimova první myšlenka, když utíkal omšelou chodbou – další útok aš-Šabábu.

Ke svému údivu našel na ošetřovně dva mladé bělochy, z jejichž přerostlých šřepatých tmavohnědých vlasů a hustých vousů kapal pot. Jeden stál u dveří s videokamerou v ruce. Druhý ležel na vyšetřovacím stole, měl zavřené oči a převaloval se z boku na bok. Před puchem zvratků a průjmu nebylo úniku.

Nad ležícím mužem se skláněly dvě zdravotní sestry, které prováděly vyšetření u příjmu. Jedna z nich vytáhla z mužových úst teploměr a otočila se k Elimovi. „Čtyřicet celých nula, doktore.“

Druhý mladík spustil ruku s videokamerou a chytil Elima za rameno. „Musíte mu pomoci!“

Elim se mu vytrhl a natáhl ruku, aby ho vytlačil do chodby, pryč od vyšetřovacího stolu.

„Pomůžu. Odstupte, prosím.“

Elimova prvotní diagnóza zněla malárie. Nemoc byla hojně rozšířená v tropických a subtropických oblastech, zejména ve zchudlých regionech jako Mandera, která ležela jen asi čtyři sta kilometrů od rovníku. Na celém světě ročně onemocní malárií víc než dvě stě milionů lidí a skoro půl milionu následkem toho zemře. K devadesáti procentům úmrtí dochází v Africe, kde každou minutu zemře na malárii další dítě. I turisté ze Západu se po příjezdu do Keni malárií často nakazí. Jde o léčitelnou nemoc, což Elimovi dávalo jistou naději, když si navlékal modré rukavice a zahajoval vyšetření.

Pacient byl na pokraji bezvědomí. Něco si mumlal a házel přitom hlavou sem a tam. Elim mu vyhrnul tričko a okamžitě změnil diagnózu. Od břicha k hrudi se táhla vyrážka.

Těmto příznakům lépe odpovídal tyfus, další nemoc nerozlučně provázaná s tímto regionem. Způsobuje ji bakterie *Salmonella typhi*, která se množí v otevřených kalužích a tůních. Tyfus je zvládnutelný. Léčitelný. Zabírá proti němu fluorokvinolon, jedno z mála antibiotik, které měli k dispozici.

Elimovy naděje vzaly za své, jakmile pacientovi zacukalo víčko, zpod něhož vyhlíželo zažloutlé oko. V koutku levého oka byla krev, která teď mladíkovi stekla po tváři.